

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ Αλέξης Παπαχελάς

Η εποχή της μεγάλης αβεβαιότητας

ΣΚΙΤΣΟ ΤΟΥ ΗΛΙΑ ΜΑΚΡΗ

Ζούμε στην εποχή της μεγάλης αβεβαιότητας. Ο,τι θεωρούσαμε δεδομένο δεν είναι πια. Βιαστήκαμε να πανηγυρίσουμε με το τέλος του ψυχρού πολέμου, θεωρώντας πως για μια φορά η Ιστορία δεν θα επαναλαμβανόταν, θα ήταν γραμμική, πως κάθε χρονιά θα ήταν καλύτερη από την προηγούμενη. Η παγκοσμιοποίηση εδραιωνόταν με ταχύτατους ρυθμούς. Η Δύση απολάμβανε στην κορυφή του «λόφου» την αδιαμφισβήτητη ηγεμονία της. Οι ιδεολογίες είχαν καταρρεύσει και δεν είχαν πια νόημα. Η μόνη βιώσιμη και κυρίαρχη ιδεολογία ήταν αυτή της δυτικής φιλελεύθερης δημοκρατίας. Εθνοτικές, θρησκευτικές, πολιτισμικές, ταξικές συγκρούσεις έμοιαζαν να ανήκουν στο παρελθόν. Η τεχνολογία υποσχόταν λύσεις στα πάντα. Ήταν ένας τέλειος κόσμος που υποσχόταν πολλά, αυτό που βλέπαμε στο ξέφωτο.

Στην Ιστορία αρέσουν όμως οι εκπλήξεις, ακόμη και οι φάρσες. Μία μία οι βεβαιότητες κατέρρευσαν τα τελευταία χρόνια. Η οικονομική κρίση μάς έδειξε ότι η Δύση είναι ευάλωτη. Η μεσαία τάξη δεν μπορεί να έχει μεγάλες προσδοκίες ανέλιξης. Ακόμη και η διατήρηση των αυτονόπων είναι συζητήσιμη. Όσα η προηγούμενη γενιά θεωρούσε δεδομένα σαν επίπεδο ζωής, είναι δύσκολα σήμερα και ίσως άπιαστα για τους νεότερους.

Η κυριαρχία της Δύσης είναι μία ακόμη βεβαιότητα που καταρρέει. Το παγκόσμιο γεωπολιτικό σκηνικό μοιάζει περισσότερο με ζούγκλα στην οποία κανείς δεν μπορεί πια να επιβάλει τους όρους και τους κανόνες του. Η Ρωσία παίρνει αποτελεσματικά την εκδίκασή της για τον παραμερισμό της και η Κίνα νιώθει μια δικαιολογημένη, επιθετική, αυτοπεποίθηση. Το μέλλον της Ε.Ε. είναι άδηλο.

Κάποτε το 90% (πάνω-κάτω) του πληθυσμού μιας δυτικής χώρας πίστευε στην ίδια Αλήθεια. Τώρα ένα τεράστιο ποσοστό πολιτών πιστεύει

Το παγκόσμιο γεωπολιτικό σκηνικό μοιάζει περισσότερο με ζούγκλα στην οποία κανείς δεν μπορεί πια να επιβάλει τους όρους και τους κανόνες του.

στην Αλήθεια του αλγορίθμου. Ούτε όμως και η δημοκρατία, όπως την ξέραμε, είναι εντελώς δεδομένη. Αμφισβητείται παντού, ακόμη και στη χώρα που την εκπροσωπούσε παγκοσμίως, τις ΗΠΑ. Όσα συνέβησαν στις 6 Ιανουαρίου 2021, αλλά και όσα συνεχίζουν να συμβαίνουν δείχνουν ότι η κρίση θεσμών, δημοκρατίας και εθνικής συνοχής στις ΗΠΑ είναι πολύ βαθιά. Ο Τραμπ ήταν το σύμπτωμα, όχι η αρρώστια.

Πίσω από όλα αυτά βρίσκονται όμως και άλλα ρεύματα που γκρεμίζουν τις βεβαιότητες. Κάποτε το 90% (πάνω-κάτω) του πληθυσμού μιας δυτικής χώρας πίστευε στην ίδια Αλήθεια. Όχι επειδή η προπαγάνδα του συστήματος ήταν πειστική ούτε επειδή υπήρχε κάποιου είδους

δικτατορία. Τώρα ένα τεράστιο ποσοστό πολιτών πιστεύει τη δική του Αλήθεια, που δεν έχει καμία σχέση με την πραγματικότητα. Είναι η Αλήθεια της οργής, της φτώχειας, της νυχτερινής τηλεοπτικής παράνοιας και του σκοτεινού κόσμου του Διαδικτύου. Η Αλήθεια του αλγορίθμου.

Μέσα σε αυτό το σκηνικό ήλθε και η πανδημία μαζί με την κλιματική αλλαγή και μας γκρέμισαν κάθε βεβαιότητα για το τι μας ξημερώνει. Η Ιστορία κέρδισε αυτό τον γύρο, λοιπόν. Γκρέμισε τον θαυμαστό κόσμο των μεγάλων προσδοκιών και της ακλόνητης βεβαιότητας. Περιμένουμε τώρα να δούμε ποιος θα είναι ο επόμενος κύκλος, τι θα γεννήσει αυτή η μεγάλη αναταραχή.

ΑΥΓΗ Θανάσης Καρτερός

Εμείς τι κάνουμε, όμως;

Εμείς τι κάνουμε, όμως. Αυτό είναι το θέμα για τον ΣΥΡΙΖΑ, τους αριστερούς κάθε φυλής και τάσης, τους προοδευτικούς εν γένει, στην αυγή της νέας χρονιάς. Διότι ο Μπλοκιστής δεν φθίρει απλώς, δεν έχει εκμετρήσει απλώς το ζην της πολιτικής του εικόνας, έχει εξευτελίσει με το προκλητικό ευ ζην και την ανθρωπινή εικόνα του. Πολιτικές πράξεις και παραλείψεις που μερικούς πλουτίζουν και σε άλλους κοστίζουν. Ζωές καταβάλλονται στο ταμείο της ανυποληψίας και της επικοινωνίας του. Αλλά ο δράστης καμιά υποψία συγκίνησης, ευαισθησίας, περισκεψής, τύψεων, σεμνότητας μπροστά στον ανθρώπινο πόνο. Έστω και υποκριτικά. Τα ρίχνει όλα στον Βοϊδομάτη και ξεμπερδεύει. Εμείς τι κάνουμε, όμως. Διότι το πήραν χαμπάρι η παραδαρμένη κοινωνία, οι αγριεμένοι νέοι, η αγαπημένη μεσαία τάξη, η προβληματισμένη Δεξιά: Δεν τραβάει. Δεν νογάζει. Δεν καταλαβαίνει τι γίνεται, γιατί γίνεται, ποιες είναι οι ευθύνες του, ακόμα και ποιες είναι ο ρόλος

Δεν αρκεί η συμμετοχή στους αγώνες και η φακελωμένη για δεκαετίες «υποκίνηση» της κοινωνικής αντίστασης.

του. Δεν γενικώς. Και τα επιτελεία τους αναζητούν επειγόντως εναλλακτικές, σπρίγγατα, κεντροαριστερά και ακροδεξιά δεκανίκια, τραπεζίτες και κοπήρες. Αν χρειαστεί να αλλάξει ο βιολιτζής, να μην αλλάξει κι ο χαβάς. Να μην γίνει η φθορά του κοινωνικό τσουνάμι και επιβεβαιωθεί ο αθυρόστομος που καπνίζει: Τους πάρει όλους μαζί ο διάολος, μαζί με τις πολιτικές και τα σκόιλι ελικόκου τους.

Εμείς τι κάνουμε, όμως. Καταγγέλλουμε, αποκαλύπτουμε, αντιπολιτευόμαστε, καλούμε την κοινωνική πλειοψηφία να διεκδικήσει μια καλύτερη μοίρα, θα πεις. Παλιά της τέχνη κόσκινο της Αριστεράς και των συνοδοιπόρων. Αλλά, δυστυχώς, αυτό σήμερα δεν αρκεί. Δεν αρκεί η συμμετοχή στους αγώνες και η φακελωμένη για δεκαετίες «υποκίνηση» της κοινωνικής αντίστασης. Τώρα ο ΣΥΡΙΖΑ διεκδικεί με αξιώσεις τη διακυβέρνηση της χώρας. Πρέπει συνεπώς να πείσει ότι είναι σε θέση να κυβερνήσει. Ότι έχει όχι μόνο το σχέδιο, αλλά και τους ανθρω-

πους, και την τεχνογνωσία, και τη σύμπνοια, και τη σοβαρότητα που απαιτεί μια τέτοια ευθύνη σε τέτοιες στιγμές.

Εμείς τι κάνουμε, όμως. Κατανοούμε ότι ένας ολόκληρος κόσμος αποφασισμένων, αναποφασιστών, και προβληματισμένων, στον ΣΥΡΙΖΑ εναποθέτει ελπίδες; Ότι δεν υπάρχει άλλη εναλλακτική στην ταξικά ιδιοτελή και πολιτικά ευτελή διακυβέρνηση Μπλοκιστή, που σαπίζει; Καθορίζουμε συνεπώς πράξεις, λέξεις, πρωτοβουλίες, με βάση όχι κάποιες δικές μας προσωπικές ή ομαδικές βλέψεις, αλλά με βάση τις ανάγκες της χειμαζόμενης πλειοψηφίας; Δίνουμε την αναγκαία εικόνα σύμπνοιας, σοβαρότητας, επάρκειας, σε όσους παρακολουθούν και προσδοκούν; Αν ναι, έχει καλώς, και η διαβόητη συσπείρωση δεν θα αργήσει. Αν όχι, ας λάβουμε τα μέτρα μας επειγόντως. Ας κάνουμε όσα πρέπει να κάνουμε, για να προκάνουμε. Και να αποδειχτεί το 2022 καλή χρονιά για την Ελλάδα...